

ဒုက္ခနဲ့ တစ်ခါကြုံရတိုင်း
ချစ်သူရဲ့လက်ကို တစ်ခါကိုင်ပါရစေ...

ဟန်
(စောင်လုံးပြန်)

ချစ်သူလက်ဖြင့်
ဒုက္ခကိုဝယ်ယူခြင်း

ရှေးရှေးတုန်းက ပုံပြင်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက သူဌေးကြီးတစ်ယောက်က သူ မကွယ်လွန်ခင် မှာ သူ့မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သားနှစ်ယောက်ကို ခွဲဝေပေးဖို့ အတွက် အစီအစဉ်တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒါကတော့ သူ့သားနှစ်ယောက်ဟာ မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ ခရီးဝေးတစ်ခုကို သွားပြီး အဲဒီကနေ နေမွန်းတည့်ချိန်မှာ ရွာကို မြင်းကိုယ်စီ စီးပြီး ပြန်လာရပါမယ်။ ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ နောက်ကျမှ ပန်းဝင်တဲ့ မြင်းပိုင်ရှင်ကို အမွေပေးမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။

ဒီတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း မြင်းကိုယ်စီ စီးပြီး ရွာက ထွက်လာခဲ့ကြတာပေါ့။ နေမွန်းတည့်ချိန်မှာ ရွာတစ်ရွာကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခက်တာက အဲဒီကနေ ရွာကို ပြန်ရမယ့် ကိစ္စပဲလေ။ အရင်ဆုံး ပြန်ရောက်တဲ့ သူက ရှုံးမယ်လို့ ဆိုတာကိုး။ ဒါကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦးဟာ မြင်းတွေကို မစီးဘဲ ခြေကျင် ဆွဲပြီး လျှောက်လာကြရင်း အရိပ်ရတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ဝင်နားကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦးလည်း ရှိနေပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အလွန်ပဲ စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတာကြောင့် စကားတောင် မဆိုနိုင်ကြပါဘူး။ ဒါကို မြင်တော့ အဘိုးအိုက -"အမောင်တို့ ... ဒီလောက် နေကြီးချစ်ချစ်တောက် ပူနေပါလျက် မြင်းကိုယ်စီကို ဆွဲပြီး ဘာကြောင့် လမ်းလျှောက် နေကြတာလဲ" လို့ မေးပါတော့တယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း အဖေ့အစီအစဉ်ကို

ပြောပြရတာပေါ့။ ဒီစကားတွေကို ကြားပြီးတော့ အဘိုးအိုက -
"အမောင်တို့ ... သင်တို့ ဖခင်ဟာ လွန်စွာ အမြော်အမြင်ကြီးပါပေတယ်။
သင်တို့ ဘာမှ စိတ်သောက မဖြစ်ကြနဲ့ တော့၊ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်းဆို
ရင် အရင်ဆုံး ရောက်တဲ့ မြင်းပိုင်ရှင်ဟာ အမွေတွေ ဆုံးရှုံးရမယ် ဆို
ထားတယ်။ ဒီတော့ သင်တို့ နှစ်ဦး မြင်းကိုယ်စီ လဲပြီး အပြေးနှင်ကြပေ
တော့"

အဘိုးအိုရဲ့ စကားကို ကြားလိုက်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးစလုံး မြင်းကို
ယ်စီ လဲပြီး ရွာဘက်ဆီကို အပြေးနှင်သွားကြပါတော့တယ်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်။ ပုဂံမြို့။

မမျိုးနွယ်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှ သားဖြစ်သူ၏ အော်သံကြောင့်
မီးဖိုပေါ်မှ ထမင်းအိုကို မွှေနေရာမှ ခေါင်းထောင်၍ နားစွင့်နေမိသည် ။
သားဖြစ်သူ ကျော်ကျော်က အော်သံ ထပ်ပေးပြန်သည် ။

"ဖေဖေကြီး ပြန် လာပြီ၊ ဖေဖေကြီး ပြန် လာပြီ"

မမျိုးနွယ် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်လာရင်း ထင်းမီးနှစ်ချောင်းကို ပြန်နုတ်၍ အိ
မ်ရှေ့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည် ။ ရွာလမ်းမအတိုင်း မြင်းလှည်း

တစ်စီး ဖုန်တသောသောကြားမှ မောင်းနှင်လာသည် ကို တွေ့ရပြန်သည် ။ ကိုဌေးမြင်းလှည်းဟု မသဲကွဲသေး။ သားကတော့ ဝမ်းသာအားရ ခြံဝမှ ထွက်၍ အော်နေဆဲပင်။

မမျိုးနွယ်က ကလေးကို တိတ်တိတ်နေဖို့ အသံပေးရင်း မြင်းလှည်းဆီသို့ ငေးကြည့်နေပြန်သည် ။ နေ၏ အရှိန်မှာ အခိုးထနေဆဲ။ ရွာလမ်းမ တစ်လျှောက်တွင် ဖုန်တို့ သောသောထနေသည် ။ မြင်းလှည်းက အရှိန်ကောင်းကောင်း ဖြင့် ဆက်၍ မောင်းလာတော့သည် ။

"ဘာကြောင့် အစောကြီး ပြန်လာပါလိမ့်"

မမျိုးနွယ် တွေးရခက်နေမိသည် ။ ကိုဌေးတစ်ယောက် ညနေမိုးချုပ်ချိန်မှာ ပင် တစ်ခါတစ်ရံ လူကြုံဖြင့် ထမင်းချိုင့်ပို့ရန် လှမ်းမှာတတ်သည် ကော။ အထူးသဖြင့် ယခုလို နွေဦးပေါက်ကာလတွင် ဧည့်သည် များ တတ်သည့်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ ညကြီးနက်မှ ပင် မြင်းလှည်းသိမ်းလေ့ရှိစမြဲ။ ယခု ဘာကြောင့်နည်း။

ထို့နောက် မီးဖိုချောင်သို့ ပြေးကာ နုတ်ထားသည့် ထင်းမီးစကို ပြန်ထည့်ပြီး ထမင်းအိုး အဖုံးကို အုပ်၍ မှုတ်ပြောင်းဖြင့် မီးရှိန်ကို ပြန်မြှင့်လိုက်သည် ။ မီးမှာ တစ်ခဏမျှ အူနေပြီးနောက် ကောက်ခါငင်ကာ မီးတောက်လာတော့သည် ။

"မေမေကြီးရေ ... ဖေဖေကြီး ပြန် လာပြီဗျို့"

"ဟဲ့ ... အော်မနေနဲ့ ငါ သိတယ်"

မမျိုးနွယ် ပြန်အော်လိုက်သည် ။ မြင်းလှည်းသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

"မျိုးရေ ... ဧည့်သည် ပါတယ်ဟ"

"လာပြီ လာပြီ ... ထမင်းအိုး ပွက်နေလို့ တော့်"

မမျိုးနွယ် အသံပြုရင်းပင် ထမင်းအိုးကို ငှဲ့ရန် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။
။ အိမ်ရှေ့ဆီမှ စကားပြောသံများကို ကြားနေရ၏။ ဘုရားရေ ... ကိုဌေး
တစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသားများကို ခေါ်လာတာပါလား။ သူတို့ ပြောနေ
ကြသည့် စကားသံများ ထဲတွင် ကြားနေရသည် က အင်္ဂလိပ် စကားသံ
များ ပင်။ မမျိုးနွယ် ချက်ချင်း အပြင်ထွက်၍ မဖြစ်။ ထမင်းအိုးက ငှဲ့
လျက်စပြုနေပြီ။

"ခဏလေး ကိုရေ ... ခဏလေး၊ ထမင်းအိုး ငှဲ့နေလို့ "

သူ့အော်သံကို အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဘာသာပြန်နေသည် ကို ကြားရပြီး မီး
ဖိုခန်းဆီသို့ ဝင်လာသော အသံများကို ကြားနေရတော့သည် ။ ဘုရားရေ
... ကိုဌေး ဘာတွေ လုပ်နေပါလိမ့်။

မမျိုးနွယ် အတွေးပင် မဆုံးသေး။ ကိုဌေးနှင့် ဧည့်သည် နှစ်ဦးကို မီး
ဖိုချောင် အပေါက်ဝသို့ ရောက်လာကြတော့သည် ။ မမျိုးနွယ် ရယ်ပြမိ
သလိုလို၊ ပြုံးပြမိသလိုလိုဖြင့် ဘာလုပ်မိမှန်းပင် မသိတော့။

"ဟေး ... မျိုး၊ မင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပါရစေတဲ့ ကွ၊ ခဏလေးပါ"

"အိုတော် ..."

"ဟ ဟ ... မလုပ်နဲ့ လေ၊ ထမင်းအိုး ငှဲ့နေတာကို ရိုက်ချင်တာကွ၊
မင်းကလည်း ကွ၊ ခဏလေးပါ"

"ဒုက္ခပါပဲတော်"

မမျိုးနွယ် အနေခက်လှတော့သည် ။ ဧည့်သည် စုံတွဲက ကင်မရာတ
ပြင်ပြင် ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ ကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့။ ထမင်းအိုးကိုသာ
ဆက်၍ ငှဲ့နေမိတော့သည် ။ ခဏအကြာမှာ ပင် သူတို့ ထံမှ ကင်မရာသံ

များ တဖျပ်ဖျပ် ထွက်လာပါတော့သည်။ ။ မမျိုးနွယ် စိတ်မဆိုးပါ။ နေရခက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ ပုဂံဒေသသည် ကား ဧည့်နိုင်ငံသား မျိုးစုံတို့နှင့် ယဉ်ပါးနေရသည် မို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရခြင်းသည် မဆန်းပြား။ သို့ရာတွင် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ လုံးပန်းနေရသော အဖြစ်ကိုမှ ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံရသည် ကိုတော့ ရှက်ရွံ့မိပါသည်။ ။

သူတို့ ကတော့ ဝမ်းသာနေကြသည်။ ။ ကိုဌေးကို ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ထွက်သွားကြပြန်၏။ ကိုဌေးက မထွက်သွားမီမှာ တမ်းခြွေခဲ့ပြန်၏။

"မျိုးရေ ... အညာပဲကြမ်းသုပ်လေး လုပ်ပေးပါကွာ၊ သူတို့ က သုံးရက်စာ မြင်းလှည်းငှားထားတာကွ နော် ... ဒီမှာ ညနေအထိ နေမှာ ၊ ကိုဘီယာ သွားဝယ်ပေးပြီး ပြန်လာမယ်နော်"

"သဘော ... သဘော"

မမျိုးနွယ် ခပ်ပျော်ပျော်ပင် တုံ့ပြန်မိပါသည်။ ။ ကိုဌေးတို့ ရတနာပုံ ဆိုက်လေပြီကိုး။ မြင်းလှည်း သုံးရက် ငှားထားပြီဆိုကတည်းက အစွမ်းကုန် ဧည့်ဝတ်ကျေလေလေ၊ ဆုလာဘ်ရွှင်လေလေ ဖြစ်တော့မည်။

မမျိုးနွယ် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာမိချိန်တွင် သားတော်မောင် ကျော်ကျော်ကို ဧည့်သည် စုံတွဲကြားတွင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။ ဧည့်သည် စုံတွဲက သူ့ကို လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ။ အဖေတူသားက ကြားမှ ဝင်၍ ဧည့်ခံမိတ်ဆက်ပေးပါတော့သည်။ ။ သား၏ အင်္ဂလိပ် စကားသံကို ဧည့်သည် စုံတွဲက အတော်ကြီး သဘောကျနေပြန်သည်။ ။

ပြီးတော့ ကျော်ကျော်ကို အသက်အရွယ် မေးသည်။ ။ အတန်းကျောင်းမေးသည်။ ကျော်ကျော်က သွက်လက်နေဆဲ။

မမျိုးနွယ် ပဲကြမ်းသုပ်နှင့် ရေနွေးအိုးကို ပြင်ပေးပြီး သူတို့ စကား
ဝိုင်းကို အကဲခတ်နေမိသည်။ ။ ဧည့်သည် များကို အသက်အရွယ် ပမာဏ
မခန့်မှန်းတတ်ချေ။ ဖြူဖြူထွားထွား၊ ဆံပင်နီနီများ ဖြင့် ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်
များ မို့ အသက်ကြီးလှပြီဟု မဆိုနိုင်။ ငယ်သည် ဟု လည်း မခန့်မှန်း
တတ်ချေ။

သူတို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာ ပင် ကိုဌေး ခြင်းတစ်လုံး ပွေ့၍ ပြန်
ရောက်လာတော့သည်။ ။

"ရော့ ... မျိုးရေ၊ ကြက်တစ်ကောင် တစ်ခါတည်း လုပ်ပေးလိုက်
တယ်၊ ကြော်ကွာ ... သူတို့ ညနေအထိ နေမှာ ကွ"

ကိုဌေးက ကြက်သေတစ်ကောင် ကမ်းပေးရင်း ဧည့်သည် များကိုလ
ည်း ရှင်းပြနေပြန်သည်။ ။

"သိပ်လတ်ဆတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အခုပဲ ပိုင်ရှင်က သတ်ပေးလိုက်တာ၊
ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိဘူး၊ ချက်ချင်း ကြော်ပေးမယ်၊ အိုကေ"

"မင်း တကယ့်ကောင်ပဲ၊ လုပ်သာလုပ်၊ ဟန်နီ ... အဆင်ပြေတယ်
နော်"

"အို ... ကျွန်မ ကြောက်ကြောက်"

အမျိုးသမီးက ရင်အစုံကို လက်ဖြင့်ဖိ၍ ကြောက်သလို ဟန်လုပ်ပြ
နေရင်း ရယ်မောနေတော့သည်။ ။ အမျိုးသားက -

"ဟေး ... ဌေး၊ မင်းသားက တကယ်ထက်တဲ့ ကောင်ပါလား၊ ငါ သ
ဘောကျတယ်ကွာ၊ ဒီကောင် ဘာဝါသနာပါလဲကွ"

"ကျွန်တော် ပြောရင် ခင်ဗျား ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာလဲကွ"

"အံ့ဖွယ်ပါလားရှင်၊ ဘာများ ပါလိမ့်"

သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ကျော်ကျော်ကို တစ်လှည့်၊ ကိုဌေးကို တစ်လှည့် ကြည့်နေကြသည်။ ။

"ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းတို့ ကင်မရာကို သူ့ရှေ့မှာ ဖြုတ်ပြလိုက်၊ ပြီးရင် မင်းတို့ ပြန်တပ်ခိုင်းကြည့်လေ"

"တကယ် ..."

"မင်း သေချာလား ဌေး"

ထိုစုံတွဲက မယုံသဖြင့် မေးခွန်းထုတ်လေပြီ။ ထို့ပြင်-

"ဟေ့ ဌေး ... မင်းမိန်းမကို ခဏစောင့်ခိုင်း၊ ငါ ကြက်ခုတ်တာ ကြည့်ချင်လို့၊ ခဏလေး စောင့်ခိုင်းကွာ"

အမျိုးသမီးက တစ်ဆက်တည်း တောင်းဆိုနေပြန်သည်။ ။ အမျိုးသားကတော့ လက်တွေ့သမားပီပီ ကျော်ကျော် ရှေ့သို့ ကင်မရာကို ချပြပြီး-

"မင်း ကြည့်နေနော် သား၊ ငါဖြုတ်ပြမယ်၊ ကြည့်နော်"

ရှစ်နှစ်သားအရွယ် ကျော်ကျော်တစ်ယောက် ကင်မရာကို မျက်တောင် မခတ်တမ်း စူးစိုက်၍ ကြည့်နေတော့သည်။ ။ ကင်မရာသည် တစ်ခဏတာ အတွင်း မှန်ဘီလူးအဖုံး၊ မှန်ဘီလူး၊ မီးသီး၊ လက်ကိုင်ကြိုး၊ ဘတ္တရီတို့ တစ်စစီ တစ်စစီ ပြန့်ကျဲသွားတော့သည်။ ။ ထို့ပြင် အမျိုးသားက ချထားသည့် ပစ္စည်းများကို ဟိုရွှေ့ သည် ရွှေ့ လုပ်လိုက်ပြန်သည်။ ။ မျက်လှည့်ဆရာ တစ်ဦး မျက်လှည့်ပြရန် လှည့်စား နေသကဲ့သို့ ပင်။ ပြီးတော့မှ -

"ကဲ ... သား၊ မင်း စလို ရပြီ"

ကျော်ကျော်သည် သူသိမ်းထားသည့် ကစားစရာ အရုပ်များကို နေသားတကျ ပြန်ထားသည့်နယ် အလျင်အမြန်ပင် ကင်မရာပစ္စည်းများကို တပ်ဆင်ပါတော့သည်။ ။

"အိုး ... ဘုရားသခင်၊ အိုး"

"လုပ်ထား ... လုပ်ထား၊ တော်လိုက်တဲ့ ချာတိတ်"

အိမ်ရှေ့ခန်း တစ်ခုလုံး ဆူညံလှိုက်ဝေနေတော့သည်။ ။ ကျော်ကျော်၏ ကင်မရာ တပ်ဆင်ခြင်းပြပွဲသည် တစ်ခဏအတွင်း ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ဧည့်သည် နှစ်ဦးစလုံး အံ့ဩချီးမွမ်း၍ မဆုံးတော့ချေ။ ကိုဌေးက -

"ခင်ဗျားတို့ သိပြီလား၊ ဒီကောင့် ဝါသနာကို"

"ကျောင်းစာကော ဘယ်လိုလဲကွ"

"ဒါတော့ ကျွန်တော် တောင်းပန်တယ်၊ ဒီကောင် ကျောင်းစာမှာ အလကားပဲ၊ ကင်မရာမှာ တော့ ဒီကောင် တကယ်ပါပဲ"

"ငါ သိပြီ ဌေး၊ ဒီကောင့် လမ်းကြောင်းကို ငါ သိပြီ၊ ဒီကောင် ကင်မရာသမားဖြစ်မယ့် ကောင်ပဲ"

"ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ကျွန်မတစ်သက်မှာ အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံး ကလေးပဲ၊ ကင်မရာကို ဒီလောက် ကျွမ်းတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

"ကျွန်တော် သူ့ကို ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း မြင်းလှည်းနဲ့ ခေါ်သွားနေကြပါ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေ မြင်းလှည်းငှားရင် သူ မုန့်ဖိုးမတောင်းဘူး၊ ကင်မရာလေး ကိုင်ကြည့်ပါရစေလို့ တောင်းတာ လေးနှစ်သားကတည်းကပဲ"

ကိုဌေး စကားကြောင့် ဧည့်သည် နှစ်ဦး ပြိုင်တူ ပြောလာကြသည်
ကား-

"အိုး မိုင်ဂေါ့"

၁၉၈၆ ခုနှစ်။ ရန်ကုန်မြို့။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ မီးရထားဝန်ထမ်းအိမ်ရာ တန်းလျားရှေ့
မှ မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် ကလေးငယ်တစ်သိုက် နွေကျောင်းပိတ်စမို့ ဆူ
ညံစွာ ဆော့ကစားနေကြသည် ။ ကလေးငယ်များ ၏ အပူအပင်ကင်း
သော လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ကစားကွင်း တစ်ခုလုံး ဖုန်တသော
သော၊ ချွေးတလုံးလုံး၊ အသံမျိုးစုံတို့ ပျံ့နှံ့ရိုက်ခတ်နေတော့သည် ။

ထိုကွင်းပြင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ အိမ်ခန်းလေးတစ်ခု အတွင်း၌
ထိုသို့မဟုတ်။ ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမတစ်ဦးသည် ရှေ့တွင် ချထား
သည့် ဗလာစာအုပ်ကို တစ်လှည့်၊ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စတုတ္ထတန်း
သင်္ချာဖတ်စာအုပ်ကို ကိုင်၍ နှုတ်မှ တိုင်ပေးရန် ပြင်ဆင်နေသည့် ဖခင်
ဖြစ်သူကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း တစ်ချက် တစ်ချက် သူ့အာရုံများက က
စားကွင်းဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည် ။

"ကဲ ... သမီးလိုက်ရေးတော့၊ ဖေဖေ မေးပြီနော်"

ထိုအသံကို ကြားလိုက်သည် နှင့် ကလေးမလေး ခါးကို ကိုင်း၍

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဗလာစာအုပ်ကို အသင့်ပြင်ထားသည်။ ။

"(က) ၃၅၆၀၄ ထဲကနေ ၁၃၂၅၁ ကို နုတ်၊ (ခ) ၄၇၀၈၉ ကနေ ၁၂၇၂၆ ကို နုတ်၊ (ဂ) ၆၅၄၃၇ ကနေ ၃၇၀၂၄ ကို နုတ်"

မသိန်းမေသည် လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်ကို ကိုင်ရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ လှမ်းဝင် လာပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အတွက် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ရင်း တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကိုးနာရီခွဲနေပြီ မောင်၊ ဆယ့်တစ်နာရီ အရောက်ဆို"

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုမြင့်မောင်က နှုတ်တုံ့မပြန်ချေ။

"မေးခွန်း (၂) ဆက်ပြောမယ်၊ (က) ၄၈၃၂၇ ကနေ ၂၅၁၅၉ ကို နုတ်၊ (ခ) ၅၅၃၄၆ ကနေ ၂၁၇၆၄ ကို နုတ်၊ (ဂ) ၅၆၀၂၈ ကနေ ၃၉၇၀၆ ကို နုတ်"

မသိန်းမေတစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သမီးက သူ့ရေးလက်စ တွက်လက်စများကိုသာ အာရုံစိုက်နေတော့သည်။ ။

"ဒါတွေပြီးရင် ၁၆ အလီရအောင် ကျက်ထား၊ ကြားလား"

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ကလေးတစ်ယောက်ထံမှ ဟေးခနဲ အော်သံ ထွက်လာသည် ကို ကိုမြင့်မောင် ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်း ရေရွတ်လိုက်ပြန်သည်။ ။ ထိုရေရွတ်သံကြောင့် ကလေးမလေးခမျာ ခေါင်းကို မဖော်ဝံ့တော့ချေ။ တွက်စရာ သင်္ချာများကိုသာ အာရုံစိုက်၍ တွက်နေရတော့သည်။ ။ အမှားခံ၍ မဖြစ်။ တစ်ပုဒ် မှားလျှင် သုံးပုဒ် တိုး၍ လေ့ကျင့်ရသည့် ပြစ်ဒဏ်ပေမို့ မမှားဝံ့ချေ။ သင်္ချာမှ မဟုတ်။ ကျက်စာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာမှာ လည်း ထို့အတူပင်။ သူ့အတွက် ဖခင်၏ စည်းစနစ်၊ အမိန့်အာဏာသည် သာ အဓိကပင်။ သူ မူကြိုအရွယ်

ကတည်းက ဖခင် ချမှတ်ပေးသည့် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းမှန်သမျှ တစ်ဆံခြည် မရွေ့အောင် လိုက်နာခဲ့ရသည်။ ယခု တတိယတန်း ဖြေပြီး စမှာ ပင် စတုတ္ထတန်းစာများကို လေ့ကျင့်နေရပြီ။ သူ့မှာ ကျူရှင်မရှိ။ ဖခင်သည် သာ ကျူရှင်ဆရာ တစ်ပိုင်း၊ စည်းကမ်း ချမှတ်သူ တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘာမှ စောဒကမတက်ခဲ့ချေ။

"ပြီးပြီလားဟေ့"

"ဟုတ်"

သူက တွက်ချက်ပြီးသော သင်္ချာပုစ္ဆာများကို ပြလိုက်သည်။ ဖခင် ဖြစ်သူက စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

"သောက် ... ဒီ ၅ ဂဏန်းကို ဒီလောက် သေးရလား၊ ငါ ထလုပ်မိတော့မယ်၊ ပြန်ရေးစမ်း"

သူ ကပျာကယာ ထ၍ စာအုပ်ကို ပြန်ယူပြီး ခဲဖျက်ဖြင့် ဖျက်ရသည်။ ၅ ဂဏန်းတစ်လုံးကို ပြန်ရေးပြရသည်။

"၁၆ အလီ ရအောင် ကျက်ထားနော်၊ ညကျရင် မေးမယ်"

ကိုမြင့်မောင် ကုလားထိုင်မှ ထရင်း ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။ ။ ကလေးမလေးက အလီစာအုပ်ကို ထုတ်၍ ၁၆ အလီကို စတင်ကျက်မှတ်ပါတော့သည်။ ။ သူ့အသံသည် ကစားကွင်းဆီသို့ ပျံ့လွင့်နေသော်ငြား သူ့အသံကို အဘယ်သို့သော ကလေးငယ်မှ ဂရုမပြုမိချေ။ ကလေးငယ်များ ၏ ဆူညံအော်သံ ဆော့ကစားသံများကသာ သူ့အလီကျက်သံကို လွှမ်းမတ်ပြီး သူ့အိမ်ခန်းဆီသို့ နယ်ခဲ့ကာ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ။

ကိုမြင့်မောင်တစ်ယောက် ဂျူတီဝင်ရန် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ သူ့ဂျူတီမှာ မနက် ဆယ့်တစ်နာရီမှ ည ၇ နာရီအထိ မြို့ပတ်ရထား မောင်း

နှင်ရမည့် စက်ဗိုလ်တာဝန် ဖြစ်သည်။ ။

ကိုမြင့်မောင် ထွက်ခွာသွားပြီးချိန်တွင် မသိန်းမေတစ်ယောက် သမီး နားကို ကပ်ကာ-

"ကဲ ... နားလိုက်ဦး နွေးနွေး၊ သမီး ဆော့ချင်ရင် သွားဆော့လေ၊ ပြီး မှ ပြန်ကျက်ချေနော်"

ကလေးမကလေးက နှုတ်တုံ့မပြန်။ ခေါင်းကိုသာ ခါပြ၍ ၁၆ အလီ ကို ဆက်၍ ရွတ်ဆို ကျက်မှတ်နေတော့သည်။ ။

"နားလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ သမီး မနက်အစောကြီးကတည်းက စာတွေ ကျက်နေတာ၊ တော်တော့နော်၊ နားလိုက်ဦး"

"ဆယ့်ခြောက် တစ်လီ ဆယ့်ခြောက်၊ ဆယ့်ခြောက် နှစ်လီ သုံးဆယ့် နှစ်၊ ဆယ့်ခြောက် သုံးလီ လေးဆယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်လေးလီ ခြောက် ဆယ့်လေး၊ ဆယ့်ခြောက် ..."

နွေးနွေးက ခေါင်းခါရင်း ဆက်၍ ဆက်၍ ကျက်ဆိုနေမြဲပင်။ မသိန်း မေသည် သမီးအဖြစ်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်မိပါတော့သ ည်။ ကိုမြင့်မောင်ကြောင့်တော့ ခက်လှသည် တကား။

၁၉၈၆ ခုနှစ်။ သုံးခွမြို့။

ဈေးရှေ့ ကားဂိတ်အနီးတွင် ကလေးငယ်တစ်ယိုက် စုပြုံတိုးဝှေ့နေ ကြသည်။ ။ အရပ်ဆိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးက ခင်းကျင်းထားသော ကလေး

ကစားစရာ အရပ်မျိုးစုံတွင် နံပါတ်များ လိုက်လံတပ်ဆင်နေသည် ။ ထို နံပါတ်များ တွင် ရေးသားထားသည် မှာ တစ်ကွင်း၊ နှစ်ကွင်း၊ သုံးကွင်း ... ဟူသော စာသားများ ဖြစ်သည် ။

လူရွယ်တစ်ဦးက စုဝေးရောက်ရှိလာသည့် ကလေးငယ်များ ဘက်သို့ ကြည့်ကာ စတင်ကြေညာပါ တော့သည် ။

"လာနော် လာနော် ... သားရေကွင်း ဆယ်ကွင်းကို တစ်ကျပ်၊ တစ်ကွင်း ဝင်ရင် အရုပ်သေး တစ်ရုပ်၊ နှစ်ကွင်း ဝင်ရင် အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်၊ သုံးကွင်း ဝင်ရင် ဧရာမ ဇီးကွက်ရုပ်ကြီး ပေးမှာ နော်၊ လာနော် လာနော် ... လိုချင်ရင် လက်မနှေးနဲ့ ၊ ကလေး ပစ်ပစ်၊ လူကြီး ပစ်ပစ် တစ်ကျပ်ဖိုး ဆယ်ကွင်း၊ ဒီကနေ့ နောက်ဆုံးနေ့နော် လာထား"

ကလေးများက သားရေကွင်း ပစ်တင်ရမည့် ခပ်စောင်းစောင်း ပျဉ်ပြားကို လှမ်းကြည့်နေ ကြသည် ။ ပျဉ်ပြားပေါ်တွင် သံငုတ်များ စိုက် ထားသည် ။ လေးပေ၊ သုံးပေ ပျဉ်ပြား ဖြစ်ပြီး သံငုတ်များမှာ သားရေကွင်း ချိတ်မိစေနိုင်သော ငုတ်တိုများ ဖြစ်သည် ။ ကလေးတချို့လည်း ပါလာသော မုန့်ဖိုးများကို စု၍ သားရေကွင်းပစ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးမတစ်ဦးတို့ ဈေးအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး ထိုနေရာသို့ တိုးဝင်လာကြသည် ။ ကောင်လေးက -

"ညီမလေး ... ကိုကို ဝင်ပစ်မယ်၊ ညီမလေးကို အရုပ်ပေးမယ်လေ၊ မေမေ့ကို ပြန်မတိုင်နဲ့ နော်"

"ဟာ ... ကိုကိုကလည်း ၊ မနေ့ကလည်း နှစ်ကျပ်တောင် ရှုံးပြီးပြီ၊ မပစ်ပါနဲ့ တော့"

"ဒီတစ်ခါ နိုင်မှာ ညီမလေးရဲ့ ၊ ကိုကို ဇီးကွက်ရုပ်ကြီး လိုချင်လို့ ပါ နော်"

ကောင်လေးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အကြွေ များကို ထုတ်လိုက်သည်။ ။ မတ်စေ့ သုံးစေ့ ဖြစ်သည်။ ။

"ဦးရီး ... သုံးမတ်ဖိုး ပေး၊ တစ်ကွင်း ပိုပေးနော်၊ သား အရုပ် အကြီး ဆုံး ရအောင် ပစ်ချင်လို့ "

အရုပ်ဆိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးက ကောင်လေး ကမ်းပေးသည့် ငွေသုံး မတ်ကို လှမ်းယူပြီး လူရွယ်ပြီး မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ ။ လူရွယ်က -

"ဪ ... မင်း မနေ့က ရှုံးတာ မမှတ်သေးဘူးကိုး၊ ရော့ ... ရှစ်ကွင်း ယူ၊ ဝင်အောင်လည်း ပစ်နော်၊ ဟေး ဟေး"

"ကိုးကွင်း ပေးပါဗျ"

"ဟ ... မရဘူး၊ ရှစ်ကွင်းပဲ"

"လုပ်ပါဗျာ၊ တစ်ကွင်း ပိုပေးပါ"

"ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းက အရုပ်ကြီးပဲ ယူမှာ လား"

"ဟုတ်တယ် ဦးရီး၊ သား သုံးကွင်း ဝင်ရင် နှစ်ကောင် ပေးရမှာ နော်၊ သုံးကွင်း မဝင်ရင် လုံးဝမယူဘူး"

"ဟား ဟား ... မနေ့က နှစ်ကျပ်ဖိုး ပစ်တာတောင် မရတဲ့ ကောင်က များကွာ၊ ကဲ ယူစမ်း ကိုးကွင်း ... ပစ်ကွာ"

ကောင်လေးနှင့် အရုပ်ဆိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးတို့ သဘောတူညီမှု ရ သွားကြလေပြီ။ ကောင်လေး တောင်းဆိုမှုက ဆန်းလှသည်။ ။ တစ်ကွင်း၊ နှစ်ကွင်းဝင်သည် နှင့် အရုပ်သေးများကို မလို။ သုံးကွင်း ဝင်လျှင်သာ အ

ရုပ်ကြီးနှစ်ရပ်ပေးပါ ဆိုလာသည် ။ လုပ်သက်ရင့်လှပြီ ဖြစ်သော ဆိုင်ရှင်ကြီးက ဒါမျိုး ဖောက်သည် ကို လက်မလွှတ်ဝံ့ချေ။ ကောင်လေး လာရောက် ဆော့ကစားနေသည် မှာ လေးရက် တိုင်ခဲ့ပြီ။ ဆယ်ကွင်း ပစ်လျှင် နှစ်ကွင်းပင် ဝင်ချင်မှ ဝင်သည် ။ ထို့ကြောင့် အရပ်တစ်ရပ်မှ ပေးဖို့ မလို။ ပိုက်ဆံသာ တစ်ကျပ်ပြီး တစ်ကျပ် အမြတ်ထွက်ခဲ့လေပြီ။

ကောင်လေးက သားရေကွင်း ကိုးကွင်းကို လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ရင်း ဘုရားတ လိုက်ပြန်သည် ။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၍ ဘုရားစာ ရွတ်ဆိုနေခြင်းပင်။ ကျန်ကလေးများကလည်း သူ့ကို အားပေးအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

"ဇော်မင်း ပစ်ကွ၊ နိုင်အောင်ပစ်"

အားပေးသံ တစ်သံ ထွက်လာသည် ။

"ကိုကို ပစ်နော်၊ နိုင်အောင်ပစ်"

ညီမဖြစ်သူကလည်း အော်သံ ပေးလာသည် ။

ကောင်လေးက ပထမဆုံး သားရေကွင်းကို ပျဉ်ပြားဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည် ။ သားရေကွင်းမှာ သံငုတ်တစ်ခု၌ ဝင်စွပ်မိပြီးခါမှ ပြန်၍ ခုန်ထွက်သွားတော့သည် ။ ကောင်လေးက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီး ဒုတိယကွင်းကို ပစ်လိုက်သည် ။ သားရေကွင်းမှာ ပျဉ်ပြားဆီသို့ မရောက်မီ သံငုတ်နှင့် ထိ၍ ပြုတ်ကျသွား၏။ ကောင်လေး ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးလိုက်ပြီး သားရေကွင်း သုံးကွင်းကို ကိုင်၍ ချိန်ရွယ်ပြီး ပျဉ်ပြားဆီသို့ ပစ်တင်လိုက်သည် ။ မဆိုး။ သားရေကွင်း တစ်ကွင်းမှာ ချိတ်လျက်သား ဖြစ်သွား၏။ လက်ခုပ်သံများ ဟေးခနဲ ပေါ်လာသည် ။ ကောင်လေးက နောက်ထပ် သားရေကွင်း နှစ်ကွင်းကို ချိန်ဆ၍ ပြိုင်တူ ပစ်တင်လိုက်သည် ။ သားရေကွင်းများမှာ မချိတ်မိချေ။ ဆိုင်ရှင် ဦးလေး

ကြီးနှင့် လူရွယ်တို့ ပြုံးနေကြသည်။ ။

ကောင်လေးက လက်ထဲမှ သားရေကွင်း တစ်ကွင်းကို လှမ်း ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ။ သားရေကွင်းမှာ ပျဉ်ပြား ထိပ်ပိုင်းဆီသို့ ထိမှန်ပြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။ ။ သို့ရာတွင် အောက်ဆုံးမှ သံငုတ်တွင် သွားရောက်ချိတ်မိနေတော့သည်။ ။ အားပေးသံများ ဆူညံသွားကြသည်။ ။ ကောင်လေး လက်ထဲမှာ သားရေကွင်း တစ်ကွင်းသာ ကျန်ပါတော့သည်။ ။ ဆိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးတို့ မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ။ ကောင်လေးက သားရေကွင်းကို မပစ်သေး။

လက်နှစ်ဖက်မှ ချွေးများကို ဘောင်းဘီနှင့် ပွတ်သပ်၍ သုတ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ။ သူ့ညီမလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး အသာလေး ကပ်သွားတော့သည်။ ။

"ညီမလေး ... ကိုကိုကို ပိုက်ဆံတစ်မတ် ချေးကွာ၊ ကိုကို အရပ်ကြီး ရအောင် ပစ်ပေးမယ်လေ နော်"

ကလေးမလေးက ဘဝင်မကျသဖြင့် နှုတ်ခမ်းစူနေသည်။ ။

"နော် ... ညီမလေး၊ ကိုကို တကယ်ရအောင် ပစ်ပေးမယ်နော်"

ကောင်လေးက ထပ်ခါထပ်ခါ တောင်းဆိုနေသဖြင့် ကလေးမလေးက သူ့လက်ထဲမှ မတ်စေ့တစ်စေ့ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ။ ကောင်လေးက ပိုက်ဆံကို ယူပြီး ဦးလေးကြီးကို သွားပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ဘာလဲကွ"

"သားကို သားရေကွင်း ထပ်ပေး၊ တစ်ကျပ်ဖိုး ပြည့်အောင်ပေး"

"ဟာ ... မင်း ဘယ်ရမလဲ၊ ကိုးကွင်းနဲ့ ရအောင် ပစ်လေကွာ"

"ဦးရီးကလည်း ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ တစ်ကျပ်ဖိုး ပိုက်ဆံ ဖြည့်ပေးတာပဲ၊ သားရေကွင်း ထပ်ပေးရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ပေးလိုက် ပေးလိုက်"

ကလေးများက ဝိုင်း၍ ငြာသံပေးလာကြသည် ။

"မင်း ညစ်ပတ်တာပဲ၊ ဒါဆို တစ်ကွင်းပဲ ထပ်ရမယ် ဒါပဲ၊ ကျေနပ်ရင် ပစ်"

"နှစ်ကွင်းတော့ ပေးပါဗျာ"

"ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ကိုးကွင်းပေးပြီးပြီ၊ တစ်ကွင်းပဲ ထပ်မေး မယ်၊ ရော"

သူတို့ ညှိနှိုင်းမှုကြီး အပြီး၌ ကောင်လေးက နေရာယူလိုက်သည် ။
ပြီးတော့ ...

"တိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကွင်းတွေ ပြုတ်ကျရင်လည်း ပေးရမှာ နော်"

"အောင်မယ် ... မင်းပဲ နောက်ထပ် ဝင်အောင် ပစ်စမ်းပါ"

"ပစ်မယ်ဗျာ"

ကောင်လေးက စောစောကလိုပင် ခြေထောက်ကို တစ်လှမ်းကွာကွာ ရှေ့နောက် လှမ်းပြီး ပျဉ်ပြားဆီသို့ ချိန်ရွယ်နေပြန်သည် ။ ထို့နောက် သားရေကွင်း တစ်ကွင်းကို လှမ်းပစ်တင်လိုက်၏။ ထိုသားရေကွင်းမှာ ပျဉ်ပြားနှင့် ထိပြီး ဘေးဘက်သို့ လည်ထွက်သွားသည် ။ ကောင်လေးက အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ လက်ကျန်သားရေကွင်းကို ပျဉ်ပြားအပေါ်ဘက် သို့ ပစ်တင်လိုက်တော့သည် ။ သားရေကွင်းမှာ သံငုတ်ထဲသို့ တိုးဝင် သွားပြီး ချိတ်မိနေတော့သည် ။ ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးသည် အငေးသား

ကြည့်နေရှာ၏။ ကလေးငယ်များ ၏ အော်ဟစ်သံသည် ကားဂိတ်တစ်ခု
လုံးကိုသာ မက ဈေးအတွင်းသို့ပါ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် သွားပါတော့သ
ည် ။
